

NOVOTNY TIHAMÉR

Újratervezve – Újjászületve

Keskeny mezsgyén – jövet-menet – jobbról-balról – fent és lent

Losonczi Béla kiállítása¹

Hogy ne kelljen egészen a nulláról kezdenem, s hogy a 2012-ben keletkezett szangvinikusabb hangvételű, elsősorban a megrendülésemnek, másodsorban az elismerésemnek hangot adó interpretációm a Kortárs folyóiratban² semmilyen módon ne szükségeltessék ismételnem, most egy klasszikus értelemben vett tárgyyszerűbb összefoglalóval szeretném kezdeni a művészről szóló elemzésemet és értékelésemet, hiszen azóta eltelt tizenkét év, s a művek gyarapodását nézve bőven van miről beszámolni, értekezni.

Losonczi Béla képzőművész 1974. július 23-án született Marosvásárhelyen. Gyermekéveit Nyárádszentlászlón töltötte. Mesélik róla, hogy már ekkor nagy kedvvel és tehetséggel rajzolt és festgetett, s ez a szenvedélye megmaradt a család 1982-es Magyarországra telepedése után is. Felvették a budapesti Képző- és Iparművészeti Szakgimnáziumba, majd 2003-tól a Magyar Képzőművészeti Egyetem festő szakán folytathatta tanulmányait, ahol elsősorban a hallgatói felé rokonszenves empátiával fordul, korszerű művészeti nézeteket, valamint elkötelezetten hazafias érzelmeket valló Kis-Tóth Ferenc volt a választott mestere.

A növendék Losonczi Béla 2009. december 16-án a diplomaszerezés előtt sztrókot kapott. Úgy tűnt, hogy ígéretes pályáját végleg derékba töri tragikus betegsége, de nem így történt. Az élet és a halál közötti arasznyi ösvényén billegő létállapota nyugodtabb periódusaiban, majd a körülbelül egy évig tartó rehabilitációja során páratlanul erős akarattal, fokról fokra haladva, az elveszített színjátását is visszanyerve – lebénult jobbát helyettesítendő – megtanult bal kézzel rajzolni és festeni. Ebben az *újratervezésben* és *újjászületésben* sokan segítettek őt. Szakmai és gyakorlati értelemben mindenképpen meg kell említenünk egykori mesterét, Kis-Tóth Ferencet és kisebbik bátyját, Csongort, akik azóta is mellette állnak.

Béla ugyan bottal jár, és beszédképessége, szókincse is csak a töredéke a réginek, egészen különös, meglepő képi ötleteket, *keskeny mezsgyén – jövet-menet – jobbról-balról – fent és lent járó*, sík térben mozgó, planimetrikusan építkező, visszatérő vizuális témákat és motívumokat, leleményes anyagkombinációkat, szokatlan tárgyösszeállításokat alkalmazó speciális lelki érzékenységet, mély érzelemgazdagságát, művészi kifejező- és komponálóképességét, finom színérzékét, fantáziáját nem veszítette el. Jobban mondva ezek a visszanyert, rekreált képességei azóta is (nem röstellem leírni a szavakat) elemi erővel törnek a mélyből a felszínre, és kreatív ösztönrel ezerfelé ágazva rajzolnak-vágnak meder-utakat maguknak a magyar és a világművészet domborzati térképén.

Losonczi Béla tehát a kifejezés műfaji, orvosi, egzisztenciális, drámai és nemes értelmében is par excellence *art brut* alkotóvá vált. Olyan művésszé, akinek bizarr hamvasságát, üde nyersségét, utánozhatatlan egyediségét, nehezen szóra bírható titokzatosságát, naiv báját, valamint zavarba ejtő varázslatosságát munkáinak bőséges áradása igazolja.

A főleg hulladék faanyagokra, funkciójukat veszített talált és kész tárgyakra, valamint vászonutánzatú, illetve merített papírokra dolgozó festő – agyvérzése után két évvel – először lakhelyén, Herceghalomban mutatkozott be egy nagyszabású kiállítással, amelyet Budapesten a MAMŰ Galériában egy hasonló koncepciójú tárlat követett. A két *re-creatiós* manifesztáció átfogó képet kívánt nyújtani a betegsége előtt és után keletkezett műveiből.

A kettéhasadt Losonczi-földrészt az a súlyos megpróbáltatásokról, emberpróbáló kínlódásokról, kezdetleges, esetleges, de akaratos vonalakról tanúskodó drámai rajzsorozat-palló és

konstruktív feketekép-híd kötötte össze, amelyen a művésznak át kellett mennie, át kellett jutnia abban az időszakban ahhoz, hogy újra egy kontinensnek érezhesse haldokló, végképp elsüllyedni látszó tegnapi és éledező, lábadozó mostanra szakadó személyiségét.

Losonczi Béla 2012-, 2013- és 2014-ben elnyerte az NKA alkotói támogatását. 2013 nyarán a Nyárádszeredai Református Egyház rendelkezésére bocsátott egy épületet (az egykor szebb napokat megélt Székely Kaszinót), ahol testvére, Csongor segítségével létrehozta a nyárádszeredai nyári műtermét. Az épület azóta időszakos nyitott műteremként, valamint más vendégalkotókat befogadó művésztelepként, illetve egy gazdag néprajzi gyűjteményt bemutató „múzeumként” is funkcionál. Így, mondhatni: a herceghalmi műterem magyar félkabátja immár összekapcsolódik a nyárádszeredai kreatív műhely erdélyi félkabátjával, amelyet az utazó *Bőröndkiállítások* öltései varrnak össze egyetlen díszes mentévé, nagykabáttá.

„A *Bőröndkiállítás* utazásaink során jön létre egy alkalmas helyszínen. Egyszerűsége a bőrrönd és annak tartalma. A kiállítás megrendezésre kerülhet szinte bárhol, ahol pár érdeklődő ember össze tud jönni. A bőrröndben húsz-harminc kisebb méretű kép mindig akad, útközben újak is születnek, a kollekció akár egy asztal mellett is megnézhető, de falra is akasztható, a művekből pár óra alatt kiállítás varázsolható. Minden gyors és kötöttségek nélküli, s az állandóan változó anyag sok helyre eljuttatható” – írja magyarázatkepp a művész bátyja, Losonczi Csongor egyik (általam kissé módosított) fészbuk-bejegyzésében.

És most egy nagyot ugorva Balázs Imre Barna képzőművész barát és pártfogó megnyitószövegéből kell citáljak néhány kiemelt mondatot, gondolatot. A festő ezeket a sorokat Losonczi Béla *Csillagok* című, a Palota Galériában rendezett kiállításán olvasta fel 2019. március 6-án, amikor is kísérletet tett a művek nem éppen egyszerű értelmezésére: „Mint egy bonyolult rejtvény, olyanok Béla művei. Teli vannak titkokkal. Én sem tudom a megfejtést. [...] Amikor Béla képeit nézem, valami nagyon furcsa érzésem támad, mindig megdöbbenek. Emberi mivoltunk gyengeségét, törekenységét, tünékenységét egyszerre vélem érezni, ami súlyként lenyom. Úgy érzem, a semmiben, sehol és mindenhol vagyok. Olyan érzés ez, mintha semmit sem értenék, és mégis mindent. Ugyanakkor ez a fajta szembesítés mindig arra készítet, hogy felfele nézzek, és ez megnyugtat. [...] Biztos vagyok abban, hogy Béla betegsége által olyan dolgokat tapasztalt meg, amelyek megváltoztatták a világról való gondolkodását. Nem vesztette el azt a fajta mindent elsöprő szabadság utáni vágyát, amit ismertünk a betegsége előtti időből, viszont ezt most a festészetében érhetjük tetten. A vívódásai a fizikai korlátokkal, a küzdelem és a felépülését, a mérték terelték ebbe az irányba. [...] Úgy gondolom, hogy az újabb képeken nagyon megfigyelt, átélte hétköznapi dolgokat emel egy mítoszi szintre. Saját mítoszt teremt egy különös időtlen térben. [...] [Béla mindig is] kereste a kapcsolatot a földi és égi között.”³

Balázs Imre Barna Losonczi Béla univerzumának ezt a különös lebegését a pillanatnyi lekiállapotoknak, mindennapi élményeknek és a visszatérő „lélekformáknak” arra a küszöbére helyezi, amely a fizikai és a szellemi világ határa között helyezkedik el.

Tehát nézzük meg és értelmezzük, elemezzük, hogy mik a meghatározó, valamint továbbgondolható kulcsszavai ennek a Losonczi Béla-i világnak.

Kétségtelen, hogy Béla titokzatos műveinek vizuális rejtvénynyelv-elemei, kódformulái, szimbólumrendszerének, jelábécéjének elemei mintha az óegyiptomi hieroglif írás és képi ábrázolás alá-, fölé- és mellérendeltségi viszonyokat tükröző történetmesélő szabályai és logikai asszociációi szerint működne. Tudniillik ebben a kultúrában a planimetrikus „sík térben döntő jelentőségük van a méreteknek: az alakok, tárgyak jelszerűen ábrázolt belső arányviszonyainak” – ahogy Mándy Stefánia írja Vajda Lajos térkonceptiójával kapcsolatban a róla szóló monográfiájában.⁴

Abban is biztosak lehetünk, hogy Béla a halállal vívott tusakodásában valószínűleg olyan dolgokat tapasztalt, olyan dimenziókról és összefüggésekről szerzett tudomást, olyan látomásokat vizionált, amelyeket normális körülmények között nem láthat, nem érezhet az ember. Vagyis valóban azt tapasztaljuk, hogy alkotónk a konkrét fizikai korlátait, valamint mentálhigi-

éniás problémáit legyűrve, eredendő élet- és szabadságvágyát művészetvággyá, azaz fikciós fantasztikumká, sőt időtlen esztétikai térré, színes és szintetikus misztériummá, illetve mítoszvilággá, egyéni, mégis általános és atavisztikus érvényű mitológiává, az álom-, az emlék- és a valóságmorzsákat szürrealisztikusan összezsengető jel-képes beszéddé alakítja, illetve szublimálja. És gondoljunk csak bele! Az ő óriási akaraterije leginkább abban nyilvánult meg, mint amikor valaki mázsás súlyokkal leterhelt kézzel tanul meg újra rajzolni, festeni, és szerzi, építi vissza láttatni, formálni, ábrázolni, teremteni képes adottságait. Szinte törvényszerű, hogy lebegjenek, szálljanak, emelkedjenek a dolgai, motívumai!

És most vizsgáljuk meg kicsit tüzetesebben ennek a planimetrikus térben mozgó metaforikus hieroglif nyelvnek a visszatérő képi morfémáit, valamint a jel- és szimbólumrendszer működésének érzelmi, illetve logikai szabályait!

Tehát, ha vennénk a fáradságot, és egy bőséges mintavétel megvizsgálása után arra törekednénk, hogy leírhatóvá tegyük Losonczi Béla művészetének jellegzetességeit és sajátosságait – legalábbis attól kezdve, hogy konstruktív, dekoratív, geometrikus rekreációs korszaka után megjelennek képein a figurák –, akkor azt öt terület öt rétegében határozhatnánk meg.

Alkotónk világának első megkülönböztethető rétege, hogy történeteinek vannak képzeletbeli és valóságalapú helyszínei is. Ezek a többnyire – és ez itt kihangsúlyozandó – *felül-* és/vagy *oldalnézetű* imaginárius szín-helyekben, majdnem szabályos és majdnem monokróm szín-mezőkben, valamint finom szín-tónusokban kiterített, költőien gazdag területek, szín-abroszok, valamint szín-szőnyegek, illetve szín-kertek lehetnek jól megkülönböztethető, egymástól szertartásszerűen elhatárolódó, szimplán érzelmi alapfoltok is. S ezeken belül és kívül futhatnak még más álomszerű mértani utak, elképzelt ösvények, rajzolt-festett gondolatjárdák, labirintusszerű titkos járatok, geometrizáló házstruktúrák. De a helyszínek között megjelennek az önálló léptékű, szintén *felül-* és/vagy *oldalnézetű* ház-sziluettek: otthonok, férők, bódék, melléképületek, pajták, tornyok, igluk, ácsolatok, alaprajzok. S ahol kint a térben ház van, ott ajtó és ablak is nyílik a világmindenségre, bent meg széke és asztala is akad a fel- és kitárulkozásnak.

Losonczi Béla titokzatos világának és rejtvénytörvényszerű történeteinek azonban vannak jellegzetes testtartású és öltözékű szereplői is. Ezek az egyszerre gyermeki és felnőtt természettel is rendelkező figurák, ezek a rendszerint oldalról és/vagy szemből ábrázolt, többnyire síkszerű, ám a planimetrikus tér minden irányába forgatható alakok – olykor a képszéleken félbevágott emberek és/vagy fél testek –, álló, lépő, gyalogló, menetelő, szaladó, érintkező, mutató, lebegő, zuhanó történet-inkarnációk és szereptestesülések általában visszatérő fazonjai, haverjai, ipséi, pasasai, muksói, társai Béla álomszerű történeteinek. Ilyen leitmotívumos flótása például a *Bohóc* mindig más és más jelmezben, sapkában, tarka ruhában megjelenő – gyaníthatóan önmagát is reprezentáló – kedves-szomorú, játékosan ördögös figurája.

De megemlíthetnénk a hátizsákos *Vándor*, a titokzatos *Varázsló* (a mágus), a nagy szemű *UFO lény*, a *Bogár-* vagy *Békekobakú ember*, a *Homo ludens* és a *Homo faber* víziószerű, elragadóan bűbájos, megkapó figuráit, melyek közül az utóbbiak rendszerint égi és/vagy földi járműveken, repülő szerkezeteken, „lelki-úrhajókon” utaznak, valamint furcsa gépezeteket, szerkezeteket irányítanak, illetve enigmatikus mobil konstrukciókat, lebegő mechanikákat, forgó széljelzőket (?) hordanak a fejükön. Ezeknek az alakoknak a kobakjai olykor arc nélküliek és körkörös kerekek, korong alakúak, máskor meg nagy gomb-, illetve rovarszemekkel, profilból ábrázolva pedig (néha a térbeliséget is érzékeltetve) határozott, bár sematikus orr- és szájvonalakkal rendelkeznek. Ám az alkotó szereplőinek zárványszerű (beágyazódásos, buborékszerű) jellemeiről, tulajdonságairól nemcsak a visszatérő motívumos fői, burái, de a jellegzetes és jól eltalált kar-, láb-, kéz-, ujj- és lábfejtartások, valamint a cipőféleségek is sokat elárulnak.

A betegségéből egyre inkább magára találó, képességeit fokról fokra visszahódító, sőt, egészen meglepő, új, szokatlan és összetettebb kvalitásokat teremtő Losonczi Béla művésze-

tének harmadik rétegét, a már más vonatkozásban említett különös gépszervezetek, bonyolult csiga- és fogaskerék áttételek, láncolatok, mechanikák, propellerek, kereplők, repülő, guruló, mozgó, irányítható járműkonstrukciók (űrjárművek), autók, motorkerékpárok, járgányok, s leginkább az óegyiptomi papiruszhajókra emlékeztető leitmotívumos úszó testek képezik.

Művészetének negyedik rétegét az univerzális jelek és szimbólumok, a pókhálószerű körök és spirálok, a négyzetes labirintusok, a szvasztikák, valamint a Nap és a Hold és más égitestek jelképei, illetve a tárgyi attribútumok, nyilak, nyílvevesszők, ablakok, asztalok, ajtók, létrák, tetők és piramisok alkotják.

Végezetül elérkeztünk a tragikus betegsége okán eddig eléggé különös és rendhagyó utat bejáró, mondhatni, magas szintű képzésben részesült művésznünk végeredményében mégis az art brut alkotók körébe sorolható munkáinak ötödik rétegéhez, hordozóanyagainak talált és kész tárgyi jellegéhez, természetéhez. Ugyanis Losonczi Béla előszeretettel használ régi, viseltes, kopottas, avittas, eldobott, kiselejtezett, színehagyott néprajzi és/vagy kézműipari, illetve gépgyári termékeket festményeinek, kombinált képeinek, valamint asszemblázsainak, objektjeinek alapjául. Ép vagy törött deszkadarabokat, fiókokat és fióklapokat, kazettatöredékeket, szekrényoldalakat, székalkatrészeket, bútorlapokat, bejárati, kredenc- és ólajtókat, ágyvégeket, ablakkereteket, nyújtódeszkákat, lapítókat, kenyérsütő lapátokat, sőt, ha lehet, autókarosszéria-elemeket, motorkerékpár-szerszám-tartókat, katonai rohamsisakokat, fabőröndöket és fatáskákat. Ez utóbbiakat például – Marcel Duchamp-i módra – rendszerint kisebb méretű, vászonutánzatú papírokra festett képeinek, úgynevezett bőröndkiállítás-anyagának a hordozására is használja.

S ha jobban szemügyre vesszük ezeket az olykor beszédes gesztusokkal, történettagoló ízes és zamatos, finom és kulturált színfoltokkal, geometrikus struktúrákkal s gyakrabban hieroglif mesékkel meg- és átfestett egykori talált és kész tárgyakat, használati eszközöket, objekteteket, kombinált reliefeket, akkor mindig megtaláljuk bennük, rajtuk azt a mozzanatot, azt a szaggatott, mintázott, törött, fogazott, rétegzett, erezett, lakkozott, színezett, koptatott, csiszolt, dörzsölt, hasadt, hasított, fűrészelt, alakra vágott formát, sérülést és/vagy térjátékot, amely kellő inspirációt ad a művésznék alkotásai elkezdéséhez, valamint befejezéséhez.

Tehát mindent és mindezeket egybevetve megállapíthatjuk, hogy az *újratervezett és újjászületett* Losonczi Bélának sikerült valami olyan gyermekien tiszta, perfekt, egyéni, egyszerre személyes és atavisztikusan egyetemes, individuális és primordiális, hétköznapien konkrét és mítoszian időtlen, a tudatalatti képeiből is táplálkozó és újratanult formanyelven is beszélő, egészen rendkívüli színekultúrával és jelképrendszerrel bíró, az art brut megnyilvánulások körébe sorolható művészetet létrehívnia, amelyről nekem az a véleményem, hogy még számos meglepetést fog tartogatni a jövőben. Mert úgy tűnik, hogy alkotónknál nincs megállás és nincs elbizonytalanodás: csak tevékeny bizakodás.

Indoklásképpen Plesznivy Edit művészettörténésznek *Az art brut* című, igen alapos tanulmányából kell idézzek néhány mondatot, amely a Képzés Internetes Folyóiratban olvasható: „Az art brut művészei elszigeteltségben, öntörvényű, konok kitartással haladtak magányos útjaikon. Az alkotás kényszere mindennapi belső szükségletként tört elő náluk. Műveikben a tudattalan tartalmak sokszor gáttalanul törnek a felszínre, képeik az egyén legmélyebb világáról nyers spontaneitással és lenyűgöző őszinteséggel tudósítanak. A kulturális tradícióktól, a társadalmi elvárásoktól való teljes függetlenedés, a hagyományos akadémiai képzésen való kívülállás, az aktuális művészeti trendek ignorálása, illetve figyelmen kívül hagyása bámulatra méltó szabadsággal ajándékozta meg őket.”⁵

Bár Losonczi Bélánál az „akadémiai képzésen való kívülállás” papírforma szerint nem állja meg a helyét, betegsége okán mégiscsak igazat kell adnunk e kijelentésnek, hiszen bizonyos tekintetben elveszítette ilyen irányú, egykor megszerzett képességeit.

JEGYZETEK

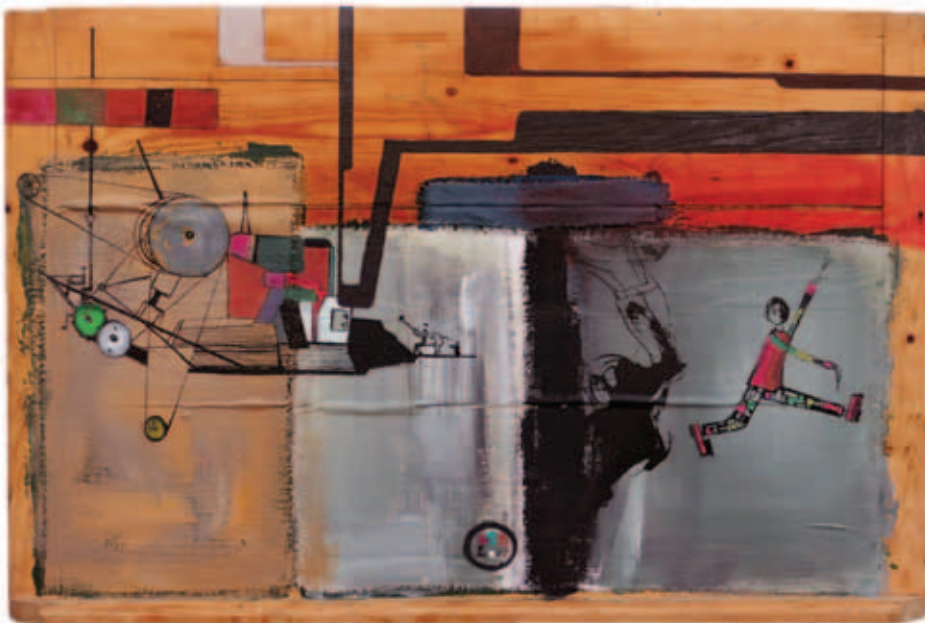
¹ Etyeki Műhely Alapítvány, Etyek, 2024. február 29 – április 5.

² „ÚJRATERVEZÉS!”, <https://www.kortarsfolyoirat.hu/archivum/2012/03/e2809eujratervezese2809d.html>

³ Kézirat.

⁴ Vajda Lajos, Corvina Kiadó, 1983, 149.

⁵ Plesznivy Edit Jean Dubuffet képzőművész egyik írásából is idéz néhány sort, aki az Art Brut fogalmának megalkotója volt: „Kultúránk olyan ruhadarab, amely nem áll jól, vagy inkább nem illik ránk. Olyan, mint egy holt nyelv, amelyben semmi közös nincs az utca nyelvével. Egyre idegenebb valódi életünkötől. Egy természetlen klikkre szűkül, mint a mandarinok kultúrája. Nincsenek többé élő gyökerei. Olyan művészet felé törekszem, amely közvetlen kapcsolatban van életünkkel, és abból keletkezik, amely valódi életünk és igazi érzékenységünk kisugárzása.” <https://kepiras.com/2014/09/plesznivy-edit-az-art-brut/>

LOSONCZI BÉLA, Hajó, 2023, olaj, tempera, deszka, 67x44 cm; Trinsgenerátor, 2021, olaj, tempera, vegyes technika, nyújtódeszka, 71x51 cm; Bohócok, 2019, olaj, tempera, vegyes technika, nyújtódeszka, 52x79 cm

LOSONCZI BÉLA, Úton, 2023, olaj, tempera, deszka, 33x76 cm

LOSONCZI BÉLA, Bohóciskola, 2021, olaj, rétegelt lemez, kb. 65x135 cm

**LOSONCZI BÉLA, Nehézgépgyár (Triptichon), (3x) 2023,
olaj, tempera, vegyes technika, rétegelt lemez, 142x65 cm**

LOSONCZI BÉLA, Hajógyár, 2020, olaj, tempera, rétegelt falemez, 58x110 cm

LOSONCZI BÉLA, Tükör 1-2., (2x) 2022, olaj, vászon hatású kasírozott papír, 40x30 cm

LOSONCZI BÉLA, Beduin, 2023, olaj, tempera, vegyes technika, deszka, farost, 25x165 cm;
Tájkép, 2023, olaj, tempera, vegyes technika, deszka, 18x162 cm;
A könyvek mint mértékegység, 2023, olaj, tempera, vegyes technika, deszka, 45x165 cm

LOSONCZI BÉLA, Bonyolult utazás (Diptichon 1.), 2023, olaj, tempera, deszka, 49x112 cm;
Végtelenség (Diptichon 2.), olaj, tempera, vegyes technika, deszka, 49x112 cm

LOSONCZI BÉLA, Társalgás, 2021, olaj, tempera, vegyes technika, szekrényajtó keret, rétegelt lemez, 45x44 cm;
 Úfók egymás közt, 2022, olaj, tempera, vegyes technika, szekrényajtó keret, rétegelt lemez, 45x43 cm

LOSONCZI BÉLA, Bonyolult szerkezet, 2022,
olaj, tempera, vegyes technika, rétegzelt lemez, ablakkeret, 36x100 cm

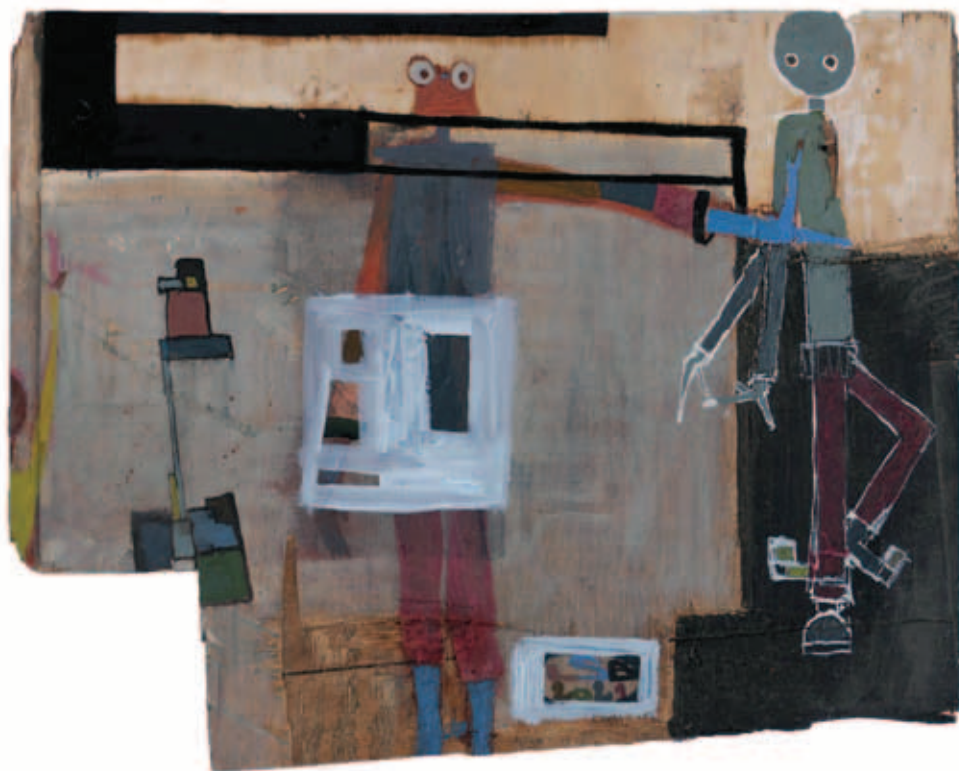
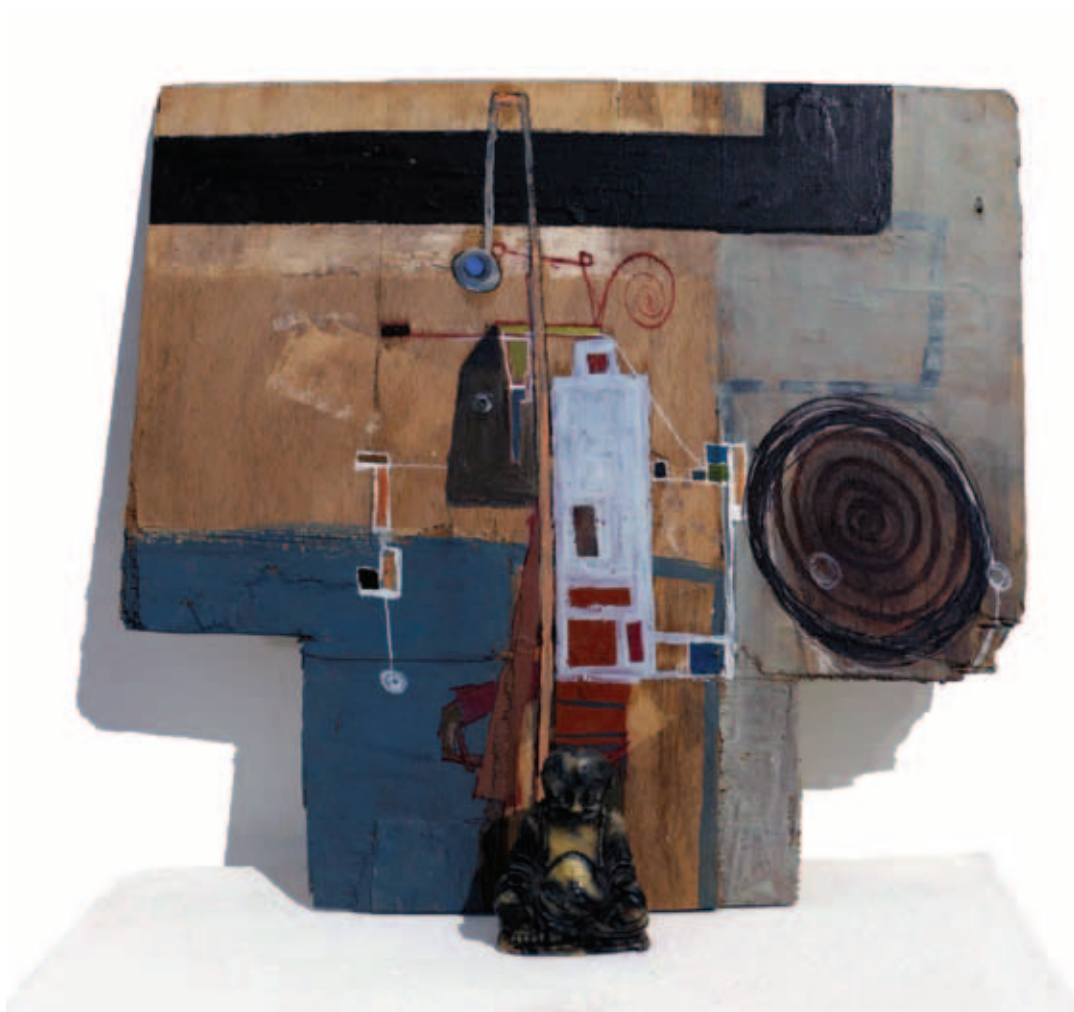

LOSONCZI BÉLA, Kitekintés, 2022, olaj, tempera, vegyes technika,
szekrényajtó keret, rétegzelt lemez, 42x83 cm

LOSONCZI BÉLA, Iskolatáska (A–B oldal), 2019–20 kl., olaj, vegyes technika, fabőrönd, kb. 32x36x11 cm

LOSONCZI BÉLA, Templomban, 2021, olaj, rétegelt lemez, 33x40 cm; Buddha, 2023, olaj, rétegelt lemez, 40x40 cm

LOSONCZI BÉLA, Trinsgenerátor, 2022, olaj, tempera, deszka, 44x42 cm;
Pilates, 2022, olaj, tempera, deszka, 44x42 cm;
Trinsgenerátor, 2023, olaj, tempera, deszka, 42x44 cm;
Jégpályán, 2021, olaj, tempera, vegyes technika, deszka, 45x42 cm

LOSONCZI BÉLA, Zarándoklat (A–B oldal), 2019–20 kl., olaj, vegyes technika, fabőrönd, kb. 40x55x12 cm

LOSONCZI BÉLA, Bohócmesterség (Triptichon 1.), 2020, zománcozott lemez, olaj, tempera, 38x37 cm;
 Sámán (Triptichon 3.), 2020, zománcozott lemez, olaj, tempera, 38x37 cm;
 Emzé, 2019, olaj, tempera, rétegelt falemez, 80x71 cm

LOSONCZI BÉLA, Trabant, 2022, olaj, tempera, vegyes technika,
Trabant motorházfedél, 92x125 cm

LOSONCZI BÉLA, Vándorlás, 2022, olaj, tempera, vegyes technika, deszka, 98x145 cm

LOSONCZI BÉLA, Szeretem, 2021, olaj, vegyes technika, rétegelt lemez, 32x32 cm;
 Búcsú, 2020, olaj, tempera, fa bútorlap, 43x40 cm;
 Párosan szép az élet, 2023, olaj, tempera, rétegelt lemez, szekrényajtó, 50x44 cm

**LOSONCZI BÉLA, Pillangó, 2022 kl., olaj, fémlemez (kinyitott motorkerékpár szerszámtartó fedél), kb. (2x) 25x20x8 cm;
Sámánok, 2021, olaj, fémlemez (motorkerékpár szerszámtartó fedél), kb. 25x20x8 cm**

LOSONCZI BÉLA, Ezeréves sólyom, 2021 kl., olaj, kiegészített rohamsisak (A–B nézet)

LOSONCZI BÉLA, Űrkabin, 2021 kl., olaj, rohamsisak (A–B nézet)

LOSONCZI BÉLA, Angyal, 2022, olaj, vászon hatású papír, 19x65 cm; Sokadalom, 2022, olaj, vászon hatású papír, 20x65 cm;
 Kurvák, 2023, olaj, vászon hatású papír, 19x65 cm; Királyság, 2023, olaj, vászon hatású papír, 20x65 cm; Táltosbot, 2021, olaj, vászon hatású papír, 20x65 cm

LOSONCZI BÉLA, Banyatank, 2020 kl., olaj, vászon hatású papír, 31x30 cm; Szerelem, 2022 kl., olaj, vászon hatású papír, 31x30 cm; Eszmecsere, 2022, olaj, vászon hatású papír, 31x30 cm; Tojások, 2022, olaj, vászon hatású papír, 31x30 cm; Bőség zavarában, 2023, olaj, vászon hatású papír, 31x30 cm; Napfogyatkozás, 2022, olaj, vászon hatású papír, 30x31 cm

LOSONCZI BÉLA, Sziú indián (A–B oldal), 2019–20 kl., olaj, vegyes technika, fabőrönd, kb. 40x55x13 cm
Noé bárkája (A–B oldal), 2019–20 kl., olaj, vegyes technika, fabőrönd, kb. 40x55x13 cm;
Vándorúton (A–B oldal), 2019, olaj, vegyes technika, fabőrönd, kb. 30x40x12 cm